

Denne holdningsløshed har som allerede påvist navnlig været markant under regeringerne Schlüter, og resultatet har da også været, at Danmark i Poul Schlüters statsministertid er rykket mere radikalt i retning af at blive et multietnisk, multireligiøst og multikulturelt samfund end i nogen tidligere epoke i Danmarkshistorien. Denne udvikling har vel at mærke fundet sted, uden at det politiske flertal på noget tidspunkt har været villig til at forelægge sin udlændingepolitik for befolkningen. Tværtimod har man fra dette flertals side afvist Fremskridtspartiets mange opfordringer og det helt konkrete forslag om at lægge spørgsmål om udlændingepolitik ud til folkeafstemning.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at det nu er et stort og voksende befolkningskrav, at lovgivningen om udlændinge på en række væsentlige områder underkastes forbedringer. Det er ikke i det lange løb acceptabelt, at regeringen og det politiske etablissement er i opposition til befolkningens flertal. Både nærværende beslutningsforslag og det samtidig hermed fremsatte forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab tjener til en sådan tiltrængt forbedring af lovgivningen.

Fra justitsministerens side er fra tid til anden anført ønsket om indførelse af kvoteordninger i forbindelse med behandlingen af regler om flygtninge og indvandrere. Således har ministeren ved en række lejligheder – senest i et interview i tidsskriftet *Exil*, 1992, 1. årgang, nr. 1, p. 18, taget til orde for en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Justitsministeren udtaler i interviewet bl.a. følgende:

»... Det, jeg mener man bør diskutere, er en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Altså enhver art af opholdstilladelse/grundlag, der gives i Danmark. Men altid sådan, at det sker med fuld respekt af flygtningenes rettigheder. Danmark ville aldrig nogen sinde kunne etablere et kvotesystem, der tilsidesatte flygtningenes krav på beskyttelse, når de melder sig ved den danske grænse.

Jeg erkender fuldt ud, at et sådant system vil kunne blive meget svært at administrere, og at systemet ikke er enkelt. Men det ville have den fordel, at det ville tvinge danske politikere til at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man hvert år fandt det rigtigt at give et opholdsgrundlag i Danmark.

Nærværende beslutningsforslag er kun et forsigtigt første skridt i den retning, justitsministeren nu – som

ofte før – har peget, idet forslaget alene omfatter antallet af tildelte statsborgerskaber. Forslagsstillerne deltager meget gerne i en yderligere lovgivning, ved hvilken der indføres generelle kvoteordninger også for antallet af flygtninge, indvandrere og familiesammenførte, uanset om disse søger dansk statsborgerskab.

Forslagsstillerne finder i øvrigt, at det er beklageligt, at justitsministeren nu efterhånden i en årrække har ventileret ønsker om kvoteordninger uden nogen sinde at uddybe sine synspunkter, tage lovinitiativ eller blot orientere sig hos Folketingets partier om, hvorvidt et flertal kunne tilvejebringes for at arbejde mere detaljeret med at fastsætte kvoter. Det er naturligvis en helt uholdbar samfundstilstand, at indvandringen finder sted, uden at nogen ansvarlige politikere ønsker at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man ønsker at give opholdsgrundlag i Danmark, og regeringen kan ikke ansvarsfraskrive sin passivitet ved, at justitsministeren i ny og næ antyder, at han er i opposition til regeringens officielle udlændingepolitik.

En lovgivning som den i dette beslutningsforslag foreslåede sikrer, at det ikke længere alene er ansørgernes kvantitative behov, der styrer antallet af meddelte statsborgerskaber. Der fastsættes ved den foreslåede lovgivning en kvoteordning (måltal) på – indtil videre – højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Folketinget kan naturligvis til enhver tid forhøje eller reducere kvoten på grundlag af indhøstede erfaringer, ligesom fastsættelse af en kvoteordning ikke kan forhindre, at regeringen fremsætter forslag om naturalisationslove for et større eller mindre antal ansøgere end den fastsatte kvote. Når forslaget er vedtaget, vil der imidlertid herved være fastsat et måltal, som ansvarlige myndigheder helt naturligt vil bestræbe sig til det yderste for at overholde.

Opbruges kvoten i et kalenderår, vil dette ikke være til hinder for, at de pågældende ansøgere opnår naturalisation i et efterfølgende kalenderår.

Anvendelsen af kvoteordningen bør ske i et snævert samarbejde mellem Folketinget og indenrigsministeren, idet der bl.a. kan tilrettelægges løbende konsultationer, der sikrer, at man ved behandlingen af ansøgninger i administrationen og i Indfødsretsudvalget navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det danske samfund værdifulde bidrag, f.eks. på det erhvervs-mæssige, uddannelses-mæssige eller andre væsentlige områder.